

Underbilag til Bilag 2.

**Responsum fra Lektor i Jura ved Universitetet Overretssagfører
O. K. Magnussen.**

Til Formanden for de københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation Hr. Boghandler Søren Wiene, R., Østerbrogade 23.

De har forelagt mig det Ændringsforslag til Lov om Prisaftaler, som Folketingsudvalget har udarbejdet, og bedt mig om en Udtalelse vedrørende Straffebestemmelsen i § 5. I den Anledning skal jeg bemærke:

Da Forslaget ikke nærmere fastsætter, hvornaar den Prisdannelse, en Aftale har medført, kan karakteriseres som „utilbørlig“, forekommer det mig betænkeligt at knytte Straf til Indgaaelsen af en saadan Aftale. Hvorvidt denne, naar den træder i Virksomhed, vil medføre en „utilbørlig“ Prisdannelse, vil bero paa saa mange Omstændigheder, der ingenlunde behøver at ligge klart for Dagen, naar Aftalen træffes, og i det hele taget som Regel være afhængig af et saa vanskeligt og tvivlsomt Skøn, at det synes haardt at straffe Indgaaelsen med Bøder — tilmed uden Begrænsning opad —, selv om man i øvrigt finder det rigtigt at erklære Aftalen selv for ugyldig. Paa andre Omraader, hvor en Lov ikke nærmere bestemmer de Forhold, den vil ramme, men nøjes med en almindelig Henvisning til, at Fremgangsmaaden ikke maa være „utilbørlig efter god Forretningssskik“ eller stride mod Lov og Ærbarhed (die guten Sitten), plejer man da heller ikke at knytte Straf til Overtrædelsen. Saaledes er Forholdet som bekendt ved de „Generalklausuler“, der findes i en Række nyere Love om illoyal Konkurrence, f. Eks. den norske Lov af 7. Juli 1922, § 1, den tyske af 7. Juni 1909, § 1, og den østrigske af 26. September 1923, § 1. De giver Domstolene Ret til at forbyde, hvad de finder utilbørligt, men ikke til at idømme Straf — undtagen naturligvis, hvis den paagældende desuagtet skulde handle mod Forbudet. Paa samme Maade vilde det formentlig her være naturligt kun at idømme Straf, hvor de paagældende, skønt Aftalen var stemplet som utilbørlig, søgte at gennemføre deres Forehavende eller sluttede en ny Aftale af samme Karakter.

I hvert Tilfælde synes det ikke heldigt, at § 5 *ubetinget* paalægger Domstolene at idømme Straf, naar de erklærer Aftalen for ugyldig. Der kan sikkert tænkes Tilfælde, hvor Dommerne kan ønske at ophæve Aftalen uden dog at finde det rimeligt at straffe. I Stedet for de sidste Ord i § 5 „og Bøde idømmes“ burde der derfor formentlig i hvert Fald staa „og i saa Fald *kan* Bøde, navnlig i Gentagelsestilfælde, idømmes“.

København, den 15. April 1931.

Deres ærbødige

O. K. Magnussen.